

Abafáy Deák Csillag

Ernő

Gizike lakásában még egy viharvert esernyő sem volt, de esernyőtök, az igen. Nem egy és nem kettő. Hatalmas parafatáblán sorakoztak, mint halott lepkék, feltűzve. Minden alkalommal, amikor hazaérkezett, számba vette kincseit. Acélszürke fejű szöggel szúrta fel őket a táblára, csak a sötétkék, elegáns kivitelű tokot rögzítette piros és fekete fejű gombostűvel.

Kedvenc kávézójában pillantotta meg az elegáns esernyőtöket az asztala melletti széken. Az ablakon keresztül rásütött a nap, már régen elállt az eső, csillogott a kék selyem, mint az ég és tenger találkozása, hullámok is látszottak rajta. Kézbe vette, majd felemelte feje fölé, hátha tulajdonosa ott van még a közelben, de senki sem jelentkezett. Miközben fizetett, megkérdezte, ki ült itt azelőtt, de a pincér csak megcsóválta a fejét. Gizike betette a tokot a táskájába, otthon elővette, simogatta a finom anyagot, és elképzelte, ki lehet a tulajdonosa. Eszébe se jutott, hogy nő lehetne, középkorú, elegáns, szikár férfit látott maga előtt. Doppler Magic, olvasta a márkajelzést. Rákeresett az interneten, meg is találta a teljes leírást: Premium XM automata férfi esernyő.

Több napon keresztül minden délután ott ült a kávézóban ugyanannál az asztalnál, kitette a kávéscsésze mellé a kék esernyőtöket, de senki sem vette tudomásul. Közben zuhogni kezdett az eső, a nő megállt az ajtóban, várva, hogy csendesedjen a zivatar. Bőrig ázott férfi rontott be, majdnem fellökte, Gizike kezéből kiesett a tok. A férfi bocsánatkérések között felemelte, és megállt keze a levegőben: nekem is éppen ilyen színű, finom anyagú esernyőm volt. Volt? Igen, tegnap dobtam ki, mondta a férfi, nem szeretem a rendtelenséget, a tokja elveszett, így vesszen az egész, maga ezt miért nem dobja ki? A nő elpirult, és szótlánul a táskájába süllyesztette a tokot.

Az eső továbbra is zuhogott, a férfi a kezét nyújtotta, Ernő vagyok, és Gizike arra gondolt, ez majdnem ernyő, csak az Y

hiányzik. Az Y kromoszóma? Ezen Gizike majdnem hangosan elnevette magát. A férfi folytatta, hívok egy taxit, és menjünk esernyőket venni! Az áruházban találtak két hasonló kéket. Csak egyet vegyünk, szólta Ernő, ez alatt elférünk ketten, doppler. Elfértek, és néhány hét múlva a találkozásaikon már terveket szőttek, összeköltözésről beszéltek. Gizike mindent megvásárolt, amit a férfi javasolt, finom ízléssel, bútort és személyes tárgyakat, míg egy napon Ernő el nem tűnt. Nyomtalanul. Az ernyőt is magával vitte. Telefonszáma nem volt kapcsolható, és a nő hiába csöngett a férfi lakásán. Csak a régi esernyők maradt utána, és nem kis adósság.

Gizike munkából hazajövet a kuka mellett egy újabb esernyőtöket talált, felvette, hazavitte, később a ház előtti bokron fennakadva meglátott még egyet, és másnap a parkban, a padon egy harmadikat. Mindet hazavitte. Azzal szórakozott, hogy történeteket talált ki a tulajdonosokról. A szaporodó zsákmányokat táblára tűzte, majd megszámozta, és füzetben vezette, melyiket hol találta, és mit gondol ezekről. Mintha az egész világ egy nagy, sötét ernyő lenne, hiába hozott haza színes, pöttyös, reklámos, vicces tokokat, ettől sem lett jobb a kedve, de a keresést nem tudta abbahagyni. Barátnője a gyarapodó gyűjteményt látva azt mondta, van neki is otthon két-három ilyen, sajnos a hozzá tartozó ernyő elveszett. De Gizike ebből nem kért, ő akart rátalálni az elvesztett darabokra.

Híre ment a szenvedélyének, sokan megmosolyogták, micso-da haszontalan foglalatosság.

Húsvéthétfőn reggel a lakása bejárati ajtaján kívül, a kilincsen esernyőt talált felakasztva.

Nagyméretű férfiernyő, kétszemélyes. A nő azonnal tudta, hogy ez olyan darab, aminek nem is kell tok, becsukva széles, tépőzáras szalaggal rögzíthető. Bevitte a lakásba, az előszobában álló esernyőtartóba helyezte. Nem keresgélt a tokok között, gyorsan leszedte mindegyiket a tábláról, és beledobta a szemeteszsákba. Kint szemerkélni kezdett az eső. Gizike leült a nappaliban, az üres táblát nézte. Kis idő után csengettek.